

Ali on smatra da to zajedništvo ne samo da ne stvara prijateljstvo, nego da čini suprotno i dodaje razlog: tada prijateljstvo postaje nekako *ύδαρής*, vodenasto – »Kao što malo slatkoće umiješano u mnogo vode čini mješavinu bez okusa.« Primjer je svakako vrlo lijep, ali se ne odnosi na predmet. Povezanost, naime, 5
οικειότης, nije u samim riječima, nego u samim stvarima. Platon je, naime, rekao: »Sve poslove obavljati u skladu s imenima« jer su građani pripremljeni tako odgojem, uredbama, vladarima, zakonima. Inače se nikad ne bi stekle vrline, za koje Aristotel kaže da se stječu čestim djelovanjima, kad ne bi odgoj i česta djelovanja pridonosili onom prijateljstvu. 10

A ono što kaže: »Dvoje naime najviše navodi ljude na brigu i ljubav: ono vlastito i ono voljeno.«; to je sasvim istinito, ali ono što se dodaje je krivo: »Od toga nijedno ne mogu imati oni kojima je država tako uređena.« No imat će jedno i drugo, jer 15
svi grle djecu kao svoju vlastitu, a ako budu ispravno odgajana, kako neće biti *ἀγαπητοί*, voljena? Velika brojnost djece ne čini da budu manje vlastita i manje voljena.

Zatim, što dodaje o prevođenju djece ratara i umješnika u čuvare i od ovih u one, nikad Platon nije prije rekao da se djeca 20
onih uzdižu među čuvare, a ono drugo samo za kaznu, ako tko npr. u borbi napusti bojni red ili odbaci oružje ili učini nešto drugo takvo, nalaže da ga se treba spustiti u red umješnika i ratara. Iz toga ne će slijediti da među tim prevedenima budu, kako to sam tumači, »već spomenute stvari: nepravde, ljubavni odnosi, 25
ubojstva.«⁵ Čitavo je ovo Aristotelovo zabadanje izopačeno, a Platonov smisao ružno izobličeno.

⁵ ἔτι δὲ καὶ τὰ πάλαι λεχθέντα μᾶλλον ἐπὶ τούτων ἀναγκαῖον συμβαίνειν, οἷον αἰκίας ἔρωτας φόνους· ARIST. Pol. 1262b.29 – 30